

Savanyú a tej

Ebben a nagy kánikulában jobb lenne valami üdítő témaival kezdeni heti postánk ismétetését, de éppen a nagy melege való tekintettel fontos szöveget tenni, hogy több szegedi élelmiszerüzletben savanyú tejet szolgálnak ki a vásárlóknak. Erről ír például B. A. olvasónk is, aki a 98-as József Attila sugárúti áruháza két szomszédos utcán savanyú tejet kapott a palackban. Meggyesi Lászlóné, Bajcsy-Zsilinszky utca 28. szám alatt lakó olvasónk 4 hónapos kislányának különösképpen szüksége lenne friss tejre. De napnap után hiába keresi, a

„Jegyes” tej is megcsavanyodik. Ismereteink szerint a tejüzem visszaváltja az üzletektől a napközben megcsavanyodott tejet, és bármely időben frissel pótolja. Sajnos, a boltok ezzel a lehetőséggel csak ritkán élnek, sőt előfordul, hogy az előző napról megmaradt tejet beleszórják az újonnan kapottba, s így a friss tej is. azonnal megcsavanyodik. Ezen a hatalmas helyzetben mihamarabb változtatni kell, s ezért az élelmiszer kiskereskedelmi vállalat hathatós intézkedéseire van szükség.

A köszönet hangján

Az öregek napközi otthonából kaptuk J. H. monogrammal a következő kedves hangú levelet: „A II. kerületi Móra Ferenc klub tagjai nevében ezúton fejezem ki köszönetünket klubunk vezetőjének, Gémes Istvánnak és munkatársának, Farkas Ferencnek odaadott munkájukért, szeretetükért, amivel az öregek iránt viseltetnek és kérjük őket, hogy továbbra is ez vezesse őket mindig a »kis« öregek iránt.”

Feleletre váró kérdés

„Huszonegy éves szakmunkás fiam Orosházán lépett állásba — írja Kónya Zsigmond Kiskundorozsma-ról, a Felszabadulás utca 1. szám alól. — Mivel vidéki munkahelyen dolgozik, szándéka volt kiváltani a munkás-menettérti vasúti jegy váltására jogosító igazolványt. A kiskundorozsmai állomás főnöksége a nagykorú fiam és feleségem személynél igazolvány mellé kívánja azt, hogy én is adjam le személyi igazolványomat. Igen ám, de abban az áll, hogy tulajdonosa köteles megőrizni, állandóan magánál tartani és a hatósági közegek felhívására felmutatni. Mivel én is vidéki munkahelyen dolgozom, nincs módomban, hogy az állomásfőnökséget hivatalos munkaidéjükben felkeressem. De azt sem értem, mi szükség lenne erre? Tekintettel arra, hogy hasonló esetről még nem hallottam, szeretnék tájékoztatást kapni arról, hogy hány éves korig tartozik a szülő gyámködni gyermeke felett? Meg arról is, hogy hajlandó lenne-e bennünket fogadni a dorozsmai állomásfőnökség, ha egyszer munkaidő után „kalákában” vonulna ki családunk felmutatni a személyi igazolványokat, hogy fiam az őt megillető munkás-jegy váltására jogosító igazolványt megkaphassa?”

Embermagasságú gaz

Takács József, Petőfi Sándor sugárút 29. szám alatt lakó olvasónk hívja fel a figyelmet a következőkre: „A Petőfi Sándor sugárúti villamospálya melletti részt embermagasságú gaz ékeletit. Tavaly ilyen tájban lekaszálták, de az idén elke-

ledkeztek róla. A Dugonics tértől a Moszkvai körútig a jobb oldali sáv gondozott, de a villamos mellett nem. Ezen az útvonalon igen nagy idegenforgalom bonyolódik le és szégyeljük, hogy ilyen csúf környezetben utaznak a város vendégei.”

Zászlók találkozása

A szegedi munkásmozgalom ereklyéinek kiállítása a Somogyi-könyvtárban

Hírt adtunk arról, hogy Párizsból hazakerült a szegedi festőmunkások zászlaja, amelyet — a szöbéli közlésből vett korábbi 1906-os kiállításán — a ráirt keletkezése szerint — 1913. április 20-án avattak fel a város szervezett munkásai. Ez a helyi munkásmozgalom legrégibb ereklyéje: lobogó, amely alatt harcos május el-sejéken, majd a két forradalom lázas-lelkes napjaiban felvonultak a szegedi dolgozók. 1919. június 16-án, a Berliini körüti Munkások-hónban végrehajtott francia katonai razzia során vette magához a megszálló csapatok hadnagya, Henri Guerrand. Most, majd ötven év múltán, az 6 fiától, Roger H. Guerrand tanártól, Verneuil sur Seine polgármester helyettesétől jutott vissza, Szegedre. Ebből az al-

kalomból kiállították a zászlót a rá vonatkozó dokumentumokkal együtt a Somogyi-könyvtár folyosóján. S egyidejűleg kiállításra került a szegedi munkásmozgalom másik megmaradt relikviája, az építőmunkások 1938-ban készült vörös zászlaja is. Ezt munkások őrizték meg a fasizmus és a német megszállás nehéz ideje alatt is. Sokáig az Építők Házában tartották, most azonban ez is a város közgyűjteményébe került megőrzésre, és azért, hogy minél többen láthassák. A kis munkásmozgalmi kiállítás csak hétfélig lesz látható, mert utána a festőmunkások zászlajáról másolat készül, melyet — a kívánság szerint — Roger H. Guerrand-nak visz vissza a hónap végén Horváth Ferenc, aki az eredeti magával hozta Párizsból.

Még egyszer a „lezárt Tiszáról”

A szombaton és vasárnap megrendezett motorcsónak-verseny jegyárúsítása miatt vasárnap megjelent cikkünk óta is több panasz érkezett szerkesztőségünkbe. Sényei Róbert tanár például a következőket írja:

„Július 29-én, szombaton délután az újszegedi strandra igyekeztem. A pénztárban megváltottam a 3 forintos belépőjegyet, de a bejáratnál a jegyellenőr nem engedett be. Érdeklődésemre a kapura kifüggesztett plakát-ra mutatott, mely szerint a 131/1966. sz. határozat alapján a fürdőjegy mellé minden strandolónak 4 forintos motorcsónak-verseny belépőjegyet is kell váltani. Nem váltottam, hanem visszakérve a strandjegy árát, hazamentem. Úgy tudom, hogy Magyarországon törvény és nem határozat van arról, hogy tilos az árukapcsolás, márpedig szerintem a strandolók rákényszerítése a motorcsónak-verseny belépőjegyének megvásárlására egyenlő az árukapcsolással.”

Nagy Tibor Budapestről küldött levelezőlapot:

„Köszönöm a szerkesztőségnek, hogy nem maradtak közömbösek ezzel a tömegesket inzuláló motorcsónak-versennyel szemben. Tanulságként a rendezőségnek meg kell szívnem a lap figyelmeztetését, mellyel sok-ezen egyetértünk. És még valamit: a közönségszervezés ilyen brutális formája nem jó, mert kiváltja az emberek bosszúságát. A közreműködőkről szólva — tisztelt a kivételnek — nagyon rossz vélemény alakult ki. Sajnálom, hogy az egyébként szép szombat-vásárnapot, amit Szegeden töltöttem, ilyen nem éppen vendégmarasztaló bosszúságok tarkították.”

Záptojások

A Széchenyi téri 8-as áruházból, július 13-án az újszegedi, Gyapjas Pál utcai üzletből kaptunk tőljesen romlott, büdös tojásokat. S nekünk mégis meg kell adni az árát?”

Szerkesztői üzenetek

Bene Antal, Zákány utca 10/a: Mint lapunk augusztus 3-i számában olvashatta, mi is szövegtettük, hogy nem működik a megadott időpontokban a Dóm téri zené-

lőóra. Reméljük az illetékesek rövidesen intézkednek. Vicsai Zoltán, Dobogó utca 27.: A kétkező finomféherkenyer választéknövelést szolgál, a sütőipar nem képes csupán ilyen gyártani, de ennek nem is volna értelme. Kovács László, Újszeged: Mint ismeretes, a város belső nyugati iparkörzetében már épül az AKÖV új telephelye. Amíg azt bírtokba nem tudják venni, kénytelenek gépjárműveik egy részét a Marx téren parkírozni. Az, hogy a kocsik piszkosak, összefügg a telephely hiányával, hiszen csak ott lesz mosásukhoz, tisztításukhoz megfelelő berendezés. Nagy Éva: Valóban kellemetlen lehetett tapasztalata, de mint írta is, bőven kárpótolhatta a kellemes tiszai strandolás. Nacsai Imre, Hódmezővásárhely, Cserei utca 4/a.: Az ügyet közelebbről nem ismerjük, de úgy gondoljuk, hogy a balesetből származó 80 ezer forintos anyagi kár megtérítése, valamint a kirótt 8 hónapi felfüggesztett börtönbüntetés arányban áll az elkövetett cselekménnyel.

A hatszázezredik

(Enyedi Zoltán felv.)

„Ennyien még nem vártak ránk” — mondták a francia fiúk a vendéglátók gyűrűjében

Tegnap délután a rózskei határátkelő helyen a határőrség, a vám- és pénzügyőrség szolgálatban levő tagjai szinte hangosan számolták az országba lépő utasokat.

Este az újszegedi kemping vendégei voltak, s ma reggel továbbutaztak Budapestre. Azzal mentek el, hogy jövőre nemcsak átutazó vendégei lesznek Szegednek.

Két francia fiú

— Vajon ki lesz az idén a 600 ezredik vendég? — ötlött fel a kérdés, amikor egy szürke Citroennek adott szabadtutatót a sorompó. Két napégette 18—19 éves fiú ugrott ki a kocsiból, félmeztelen, meztelábasan: Romain Jacques Louis Montpelliér-i és Vincent Ives Francois Marseille-i lakos együttesen volt a szerencsés 600 ezredik, aki Jugoszlávia felől átlépte az országhatárt.

Ajándékok

— Mindenre számítottunk, csak erre nem — mondta a fiatalabb, mosolygós képű Louis —, miután Gács György, a Szeged városi tanács idegenforgalmi hivatalának vezetője anyanyelvűn üdvözölte őket és átnyújtotta hivatala ajándékait: herendi porcelán dísz tárgyakat, rajtuk a tanács-láza és a Dóm emblémájával; hímzett asztalterítőt, egy pár szegedi piros papucsot; francia nyelvű városismertetőket, s természetesen egy üveg vendégmarasztaló kecskeméti barackpálinkát és a pincegazdaság borai közül egy üveg kadarkát és rizlinget. Végül 20 szál piros rózsából kötött csokrot vett át a szíves vendéglátás jeléül Francois, aki egyre szabadkozott turistadírtékuk miatt, mivel a rekkenő hőségben nem számítottak ilyen kedves fogadtatásra.

„Jövőre visszajövünk”

Nem babonások, de hoztatták: kocsijuk rendszáma 3158 CA 13.

Arcok a Cigánybáróból

Császárnő: Fónay Márta

Valósággal megszálltuk fényképezőgépekkel, meggyás-sal a Royal szálló emeleti társalgóját, hogy a térre igyekvő Fónay Mártával tíz percre beszélgesünk. Aztán a tíz percből másfél óra lett, a sietős kérdésekből kellemes beszélgetés, amit a művésznő jól ismert mosolyával és humorával fűszerezett.

A Cigánybáró plakátján hiába keresnénk a nevét, sőt „szerepe” is hiányzik a hosszúúrá nőtt listáról. De mivel a darab így is tartogat már meglepetést — „idegen” zenét, táncokat —, a derűt, humort szerető közönségnek ilyen meglepetés Fónay Márta fellépése is.

— Fogalmam sincs, hogy kerültem bele a produkcióba. Szóltak, hogy jászszam el a császárnő. Így aztán Mária Terézia leszek, aki rendbe rakja, eligazítja a „konfliktusokat”. Ezen a színpadon csupán egy szerep előzte meg derűsen mozgékony császárnőjét: a Csinom Palkóban játszott. — És Szegeden mikor kezdett — mert itt indult a karrier útján.

— Hogy mikor? Ez talán nem is fontos — nevetünk egymással. — Szóval, valamikor, nem is olyan régen a Liliomfi Mariskáját játszottam, meg Rozikát Gárdonyi A bor című darabjában, a többire nem is emlékszem már. Nagyon szerettem ezt a várost, de mint néző is csak egyszer voltam itt azóta...

Egyénisége titkát keresem rajta. Nem, nem a komika „kötelező” alkatát vizsgálom, hanem a belülről jövő közvetlen derűt, emberiségének lényegét, ami játék, mozdulatai és mondanói közé raktározódott. Azóta, amióta odaállt édesapja elé, hogy ő pedig színésznő lesz, vagy semmi, s amióta Vácról naponta bevonatozott a főiskolára meg vissza — az éjjeli statisztálás után holtfáradtan — a megdolgozott, s megérdemelt sikerek is segítettek művészi és emberi kiegyensúlyozottságát.

Alighanem neki és műfaja képviselőinek van a leg-hálásabb közönsége. A Hinton járó szerelem után nem ment végig anélkül az ut-

A jövő szezonra jegyek már januártól

Az elmúlt héten mozgalmas, drukkos napok jártak a szabadtéri játékok szervezési osztályán: hallgatták az időjárásjelentést, ijesztgették az esőfelhőket. Az izgalom oka kellemes volt: eddig több mint 80 ezer jegy kelt már el, tízezerrel több, mint tavaly összesen — nem szerettek volna tömegesen visszaváltani.

Pedig a nézőtéri férőhelyek száma az elmúlt évhez képest körülbelül ezerrel csökkent, így egy-egy előadásra csak 5796 belépőt tudunk eladni — büszkélkedett Tóth István, a szervezési osztály vezetője, majd így folytatta: — A cigánybáróval nincs gondunk, hetekkel ezelőtt minden jegyet elvittek, s jól halad a Don Carlos ügye is. A premierre még ezer jegyünk van, s a többi előadásra sem sokkal több.

Tóth István harmadik esztendője dolgozik a szervezési osztályon, tavaly nevezték ki vezetőnek. Elmondta még: a fesztivál idején közvetlen munkatársai révén 600 megbízottat irányít az egész ország területén, Szegeden 110-et. Már előre tekintenek; megindult a szervezés 1968-ra. A program elkészült, novemberben jegyeket kapnak a nyomdától, s januárban már árusítják.

cán, hogy meg ne szólították, a nevetést meg ne köszönték volna neki vadidegen emberek.

— A nevetés a legcsodálatosabb ajándék. En létfon-tosságú dolognak tartom. Nemcsak a testét fejleszti az embernek — köztudott, hogy gyerekeknek a kacagás „egészségfejlesztő” —, hanem a lelkét is.

Az utóbbi években műtét miatt sok ideje kiesett a színházból, de az utolsó évadban már a futó darabok mindegyikében szerepelt.

— Többek közt a Nagymama, Macska a garázsban, Marica grófnő című darabokban játszottam. Nemrég fejeztem be egy Csehov filmnovella sorozatot, s ugyancsak nemrég érkeztem meg egy csehszlovákiai és jugoszláviai turnéról. Mindenütt nagy szeretettel fogadtak.

Azt hiszem, Budapestre hazatérve ezt majd Szegedről is elmondhatja Fónay Márta.

J. A.

Villanvszerelés

Erőátviteli és világítási berendezések szerelése, érintésvédelmi javítások ill. szabványosítások ki-vitelezése. Egyértékes MGTsz Villanvszerelő segédüzem. Szöreg, Petőfi u. 51. Telefon 17.